



Sygn. akt I UK 373/07

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Romualda Spyt (przewodniczący)

SSN Katarzyna Gonera

SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania E. B.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności
w K.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 czerwca 2008 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w G.

z dnia 27 lutego 2007 r.,

oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Odwołująca E. B. domagała się zmiany orzeczenia wydanego przez
Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K., w którym

stwierdzono lekki stopień niepełnosprawności na okres do 31 sierpnia 2007 r., i ponownego ustalenia stopnia niepełnosprawności.

Sąd Rejonowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. wyrokiem z dnia 1 września 2006 r. oddalił odwołanie. Sąd posiłkując się opiniami biegłych lekarzy przeprowadzonych dla potrzeb postępowania przed Wojewódzkim Zespołem do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności wydanych na podstawie badań przedmiotowych, jak również wyników badań ECHO, EKG oraz tomografii komputerowej, w wyniku których odwołującą zakwalifikowano do lekkiego stopnia niepełnosprawności oraz po przeprowadzeniu także dowodu z opinii biegłych: kardiologów, specjalistów chorób wewnętrznych, specjalisty z zakresu medycyny przemysłowej i chorób płuc - ustalił, że odwołująca może być zakwalifikowana jedynie do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Apelację od wyroku złożyła E. B. zaskarżając w całości powyższy wyrok oraz wnosząc o jego uchylenie lub zmianę przez przyznanie jej umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 27 lutego 2007 r. oddalił apelację stwierdzając, że w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że odwołująca nie potrzebuje pomocy innych osób przy zaspakajaniu podstawowych potrzeb życiowych, a zatem brak jest przesłanek do zaliczenia odwołującej do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności w myśl art. 4 ust. 2 powołanej ustawy. Stwierdził ponadto, że charakter dolegliwości odwołującej w związku z jednoczesną możliwością kontynuowania zatrudnienia przesądza o zasadności zaliczenia jej do lekkiego stopnia niepełnosprawności zgodnie z art. 4 ust 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

Na powyższe rozstrzygnięcie skarżąca wniosła skargę kasacyjną wskazując naruszenie prawa materialnego - art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 1997 r. nr 123 poz. 776 z późno zm.) przez jego błędną wykładnię ewentualnie przez błędne przyjęcie istnienia związku pomiędzy ustalonym przez Sąd stanem faktycznym, a wskazaną normą prawną wobec przyjęcia, iż o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności decyduje fakt braku możliwości

kontynuowania zatrudnienia oraz potrzeba pomocy innych osób w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych, podczas gdy przepis ten, wskazując podstawy do uznania umiarkowanego stopnia niepełnosprawności takich przesłanek nie przewiduje; art. 4 ust. 2 ustawy odwołuje się do przesłanki „wymagania przez osobę o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych”, co nie jest tożsame z pojęciem "potrzeby pomocy innych osób w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych", ponadto brak możliwości kontynuowania zatrudnienia nie jest według art. 4 ust. 2 jedynym, wyłącznym kryterium dla stwierdzenia umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Jako drugą podstawę skargi kasacyjnej odwołująca wskazała naruszenie przepisów kodeksu postępowania cywilnego - art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, wobec ograniczenia się do powielenia przez Sąd drugiej instancji treści uzasadnienia Sądu pierwszej instancji, bez rzeczywistej merytorycznej kontroli zaskarżonego apelacją orzeczenia, - art. 328 § 2 k.p.c. wobec braku ustaleń faktycznych objętych dyspozycją art. 4 ust. 2 ustawy, niewskazanie kompletnej podstawy prawnej tj. § 29 i § 30 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. Z 2003 r. nr 139 poz. 1328) w związku z art. 6c ust. 9 pkt 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz brak przeprowadzenia z punktu widzenia prawnego, analizy ustalonego w sprawie stanu faktycznego, - art. 382 k.p.c. wobec nieuzupełnienia postępowania dowodowego przez Sąd drugiej instancji co potwierdza brak merytorycznego stanowiska Sądu w odniesieniu do zarzutów apelacji.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna została oparta na obydwu podstawach wymienionych w art. 398³ § 1 k.p.c., tak więc przede wszystkim należy odnieść się do zarzutów naruszenia przepisów postępowania i zbadać, czy mogło mieć ono istotny wpływ na wynik sprawy. W ocenianej sprawie zarzuty skargi, w tej części, dotyczyły właściwie ustalenia faktów, przez zakwestionowanie braku wydania uzupełniającej opinii biegłych, a nadto oceny dowodów „przez nierozważenie wszystkich dowodów”. Zarzuty te nie mogą być uznane za zasadne. W sprawie zostało ustalone (na

podstawie przeprowadzonych dowodów), że wnioskodawczyni może być zaliczona do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności. Fakt, że zgodnie z art. 286 k.p.c. sąd może zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, nie oznacza, że w każdym przypadku jest to konieczne, potrzeba taka może wynikać z okoliczności sprawy i podlega ocenie sądu orzekającego. W rozpoznawanej sprawie nie było to konieczne, opinie biegłych złożone w sprawie były bowiem, tak w diagnozie jak i w konkluzjach, jednoznaczne. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena, dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000 nr 17, poz. 655). Tak procedował Sąd w niniejszej sprawie, stąd odmienny pogląd wyrażony w skardze kasacyjnej nie jest zasadny.

W związku z próbą podważenia ustaleń faktycznych, skoncentrowanej na twierdzeniu zmierzającym do wykazania naruszenie art. 4 ust 2 powołanej ustawy poprzez błędne przyjęcie istnienia związku pomiędzy ustalonym przez Sąd stanem faktycznym, a wskazaną normą prawną, w skardze tej został przytoczony jedynie argument, że obydwie Sądy odmawiając prawa do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności wbrew dyrektywie art. art. 4 ust. 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych przyjęły, że u skarżącej nie zachodzi przesłanka w postaci „potrzeby pomocy innych osób przy zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych” skarżącej, podczas gdy przepis ten, wskazując podstawy do uznania umiarkowanego stopnia niepełnosprawności takiej przesłanki nie przewiduje - odwołuje się on do przesłanki „(...) czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych”. W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, że wskazany argument nie wpływa na okoliczność, że w niniejszej sprawie Sąd dokonał właściwej oceny stanu zdrowia skarżącej, w sytuacji gdy z dowodów zarówno zgromadzonych przed właściwym organem, jak i przed

sądem nie wynika, że odwołująca potrzebowała „czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych”, Nie bez znaczenia jest także okoliczność, że skarżąca mając możliwość wykazania spełnienia powołanej przesłanki, mogła na tę okoliczność przedstawić stosowne dowody lub wystąpić przed Sądem z wnioskiem o ich przeprowadzenie. W tym stanie rzeczy pomimo, że jak słusznie skarżąca podnosi, że przesłanka „pomocy innych osób przy zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych” służy jedynie do stwierdzenia znacznego stopnia niepełnosprawności, o którym stanowi art. 4 w ust. 1 i ust. 4 przedmiotowej ustawy, stwierdzić należy, że zaskarżony wyrok mimo błędnego uzasadnienia odpowiada prawu.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c., orzekł jak w sentencji.

/tp/